

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-429/2026-3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Davora Pustijanca, predsjednika vijeća, Radovana Raduke, suca izvjestitelja i Željka Šimića, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza KEMIJSKO GRAĐEVINSKA INDUSTRIJA d.d. u stečaju, Zagreb, Miramarska cesta 13 d, kojeg zastupā punomoćnik Igor Šeparović, odvjetnik u Zagrebu, Miramarska cesta 13 d, protiv tuženika Melite Madirazza, OIB: 92974519511, Kosorova 7, Zagreb, Mislava Madirazze, OIB: 37560612865, Kosorova 7, Zagreb i Nikše Madirazze, OIB: 70321117589, Ulica Milana Pavelića 1 c, radi isplate iznosa od 24.837,91 eura, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu poslovni broj P-180/03-33 od 8. lipnja 2005., u sjednici vijeća održanoj 18. ožujka 2026.

presudio je

Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu poslovni broj P-180/03-33 od 8. lipnja 2005. u dijelu točke I. izreke u kojoj je utvrđeno postojanje tužiteljevog potraživanja prema tuženiku u iznosu od 19.745,67 eura i točki III. izreke presude.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom utvrđeno je postojanje tužiteljevog potraživanja prema tuženiku u iznosu od 21.398,78 eura (točka I. izreke). Odlukom iz točke II. izreke, odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 3.439,13 eura. Odlukom iz točke III. izreke, izvršen je prijeboj tužiteljevog potraživanja s tuženikovim potraživanjem po presudi Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu poslovni broj P-121/01 od 3. travnja 2001. u iznosu od 48.998,95 eura do utuženog iznosa od 21.398,78 eura. Odlukom iz točke IV. izreke, tužitelju je naloženo naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 1.074,34 eura.

2. Predmet postupka je zahtjev za isplatu iznosa od 24.837,91 eura koji se odnosi na štetu koja je nastala tužitelju za vrijeme dok je Ivan Madirazza, (ostavitelj od tuženika) bio tužiteljev član uprave. Naime, 6. studenoga 2000. Ivan Madirazza je skrivio prometnu nezgodu u alkoholiziranom stanju slijedom čega je tužitelju nastala

šteta na službenom vozilu u iznosu od 1.653,11 eura. Također je u razdoblju od početka 1999. do kraja 2000. godine neovlašteno podizao veće iznose akontacija – predujmova za službena putovanja u zemlji i inozemstvu koja nije opravdao (19.745,67 eura) te je za privatne potrebe svoje obitelji (supruga i sina) koristio dva mobitela čije je račune podmirivao tužitelj (884,74 eura).

3. Prvostupanjski sud je nakon izvedenog dokaza vještačenjem po vještaku financijske struke i dokaza saslušanjem svjedoka utvrdio da je Ivan Madirazza odgovoran za neopravdani trošak službenih putovanja u iznosu od 19.745,67 eura te za trošak popravka vozila u iznosu od 1.653,11 eura. Dio potraživanja koji se odnosi na službena putovanja (2.554,39 eura) prvostupanjski sud je ocijenio neosnovanim, odnosno taj trošak je ocijenio opravdanim kao i potraživanje koje se odnosi na korištenje mobilnog telefona u privatne svrhe (884,74 eura).

4. O troškovima postupka prvostupanjski sud je odlučio primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a te Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 91/04 i 37/05).

5. Protiv te presude tuženik je podnio žalbu iz svih zakonom dopuštenih razloga - zbog bitne povrede parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi kako je dio štete koji se odnosi na popravak vozila priznao već u odgovoru na tužbu, ali da ostatak potraživanja koji se odnosi na putne naloge smatra neosnovanim. Naime, tuženik navodi kako je netočan tužiteljev navod da tuženik nije predao u tužiteljevo računovodstvo odgovarajuću dokumentaciju temeljem koje je bilo moguće knjižiti troškove koje je tuženik imao kao tužiteljev direktor. Tuženik ističe da je predao svu dokumentaciju ali da je očito netko od tužiteljevih zaposlenika tu dokumentaciju uništio ili učinio nedostupnom Financijskoj policiji, stečajnom upravitelju, vještaku i drugim osobama kojima bi ista mogla zatrebati. Nadalje, navodi kako prvostupanjski sud pogrešno smatra da je tuženik postupio protupravno pri davanju pozajmica radnicima na ime plaća. Iako to nije bilo uređeno niti jednim aktom Društva ni zakonom, smatra da isto nije bilo ni zabranjeno. Naime, davanje pozajmica radnicima na ime plaća bio je uvjet, zapravo ucjena dijela radnika kako bi nastavili raditi. Tuženik je morao pristati na takvo traženje radnika jer u protivnom ne bi mogao ispuniti obveze isporuke robe kupcima, pa bi neisporukom robe tužitelja doveo u još teži položaj. Predlaže prihvatiti žalbu, ukinuti pobijanu presudu i predmet vratiti prvom stupnju kako bi donio odluku o obustavi postupka.

6. Nakon što je pobijana presuda u pobijanom dijelu ispitana na temelju odredbe čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje: ZPP), u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je ona pravilna i zakonita.

7. Prije svega valja ukazati da je ovaj postupak pokrenut 14. ožujka 2001. pod poslovnim brojem P-311/01 te da je prvostupanjska presuda donesena 10. listopada

2003. Ovaj sud je rješenjem poslovni broj PŽ-5619/01 od 20. svibnja 2003. ukinuo prvostupanjsku presudu uz uputu da sud odluči o prijeboju koji je tuženik istaknuo. Navedeno je da je tuženik kao stečajni vjerovnik imao pravo na prijeboj u vrijeme otvaranja stečajnog postupka, odnosno da je otvaranje stečajnog postupka bez utjecaja na to njegovo pravo. U ponovljenom postupku donesena je pobijana presuda 8. lipnja 2005. o kojoj sud odlučuje sada. Razlog zbog kojeg se o žalbi protiv presude odlučuje dvadeset i jednu godinu poslije leži u činjenici što je postupak bio dva puta prekidan – jednom zbog brisanja tužitelja iz sudskog registra a drugi put zbog smrti tuženika. Nasljednici iza pokojnog Ivana Madirazze su se odrekli nasljedstva nekretnine koja je bila jedini predmet nasljeđivanja u ostavinskom postupku. Međutim, utvrđena je naknadno pronađena imovina (neutvrđeni iznos sredstava, odnosno pravo na potraživanja prema presudi koja je predmet ovog postupka) koje se nasljednici nisu odrekli, slijedom čega su predložili nastavak ovog postupka 11. srpnja 2025. Prvostupanjski sud je nakon primitka rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu o naknadno pronađenoj i uručenoj imovini iza pokojnog Ivana Madirazze, poslovni broj O-2498/25 od 13. lipnja 2025., donio rješenje o nastavku postupka 5. studenoga 2025.

8. Odlučujući o tuženikovoju žalbi, ovaj sud je utvrdio da je prvostupanjski sud pravilno odbio kao neosnovane njegove prigovore kojima osporava odgovornost za nastalu štetu, uzimajući u obzir iskaze svjedoka kao i nalaz i mišljenje vještaka. U bitnome vještak navodi kako je uočljivo iz poslovnih knjiga da je bilo na temelju putnog naloga, bilo na temelju naloga za isplatu, tuženik podizao izvjesne svote za materijalne troškove koje nije pravdao. Obračun po putnim nalogima za službena putovanja se sastoji od dnevnica, troškova prijevoza, računa za smještaj – noćenje i drugih troškova u vezi službenog putovanja, što tuženik nije opravdao. Na temelju nalaza proizlazi da su sporne akontacije koje su podignute u 1999. i 2000. godini na ime materijalnih troškova i za službena putovanja u zemlji i inozemstvu, ostale neobračunate, neopravdane u ukupnom iznosu od 19.745,67 eura. Na navedeni nalaz stranke nisu imale primjedbi. Odnosno, tužitelj nije imao primjedbi a tuženikov punomoćnik je na ročištu za glavnu raspravu izjavio da nalaz nije pročitao.

9. Tuženik je u odgovoru na tužbu istaknuo prigovor radi prijeboja tužiteljeve tražbine (samo štetu nastalu popravkom vozila) s tražbinom koju tuženik ima prema tužitelju, a koja je utvrđena rješenjem prvostupanjskog suda, poslovni broj St-35/00 od 30. siječnja 2001. S obzirom na to da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio postojanje štete nastale neopravdanim putnim i drugim materijalnim troškovima, pravilno je izvršio prijeboj dospjelih i osnovanih tražbina u iznosu od 21.398,78 eura.

10. Mjerodavno pravo koje je prvostupanjski sud pravilno primijenio su odredbe čl. 155. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 111/93, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01 i 35/05; dalje: ZOO) koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete i koja definira štetu kao umanjeње nečije imovine (obična šteta) i sprečavanje njezina povećanja (izmakla korist), a i nanošenje drugom fizičkog ili psihičkog bola ili straha (nematerijalna šteta). Nadalje, odredbom čl. 158. ZOO-a je propisano da krivnja postoji kada je štetnik uzrokovao štetu namjerno ili nepažnjom. Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da je tuženik kao tužiteljev direktor morao postupati kao dobar privrednik, odnosno dobar domaćin, odnosno kao sudionik u obveznom odnosu koji je bio dužan u izvršavanju obveze iz svoje profesionalne

djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka).

11. Prvostupanjski sud je pravilno primijenio odredbu čl. 430. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj: 111/93, 34/99, 121/99 i 52/00) koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete. Tom odredbom je propisano da članovi uprave moraju voditi poslove društva s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika i čuvati poslovnu tajnu društva. Ovdje se na odgovarajući način primjenjuju odredbe čl. 252. ovoga Zakona. Članovi uprave koji povrijede svoje obveze odgovaraju društvu za štetu kao solidarni dužnici. U slučaju spora članovi uprave moraju dokazati da su primijenili pozornost urednog i savjesnog gospodarstvenika. Članovi uprave moraju naročito nadoknaditi štetu ako suprotno ovome Zakonu i društvenom ugovoru podijele imovinu društva, naime ako članovima društva djelomično ili u cjelini vrate uplate temeljnih uloga, isplate kamate ili dobit, za društvo steknu vlastite poslovne udjele, uzmu ih u zalog ili povuku. Član uprave društva odgovara društvu za štetu koju mu pričinu pravnim poslom koji je on sklopio s društvom u svoje ili u tuđe ime, ako za to prethodno ne dobije suglasnost nadzornog odbora, a ako društvo nema nadzorni odbor, suglasnost svih ostalih članova uprave. Ako je naknada štete potrebna za to da se podmire vjerovnici društva, član uprave ne oslobađa se od odgovornosti s time što je djelovao po odluci članova društva.

12. Tuženik je prilikom upravljanja društvom, odnosno vođenja tako odgovornog posla, bio dužan znati kako se svaki trošak načinjen na račun društva mora opravdati, u protivnom da to predstavlja štetu za društvo. Također je bio dužan znati da davanje pozajmica bez knjiženja u poslovnim knjigama također predstavlja štetu koja je društvu nastala.

13. Uzevši u obzir sve navedeno, ovaj sud u cijelosti prihvaća činjenično stanje utvrđeno prvostupanjskom presudom, njezine razloge, a samim time i odluku prvostupanjskog suda o osnovanosti tužbenog zahtjeva.

14. Pravilna je i odluka o troškovima parničnog postupka kako po osnovi (čl. 154. st. 1. ZPP-a) tako i po visini.

15. U skladu s navedenim, odlučeno je kao u izreci (čl. 368. st. 1. ZPP-a).

Zagreb, 18. ožujka 2026.

Predsjednik vijeća
Davor Pustijanac

